

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XVII., číslo I

12. I. 2020 / neprodejné

Z OBSAHU	Zdvořilost – vlastnost charakterního člověka	08
	Transsexuální muži vytlačují ženy	12
	Brexit	15

Foto: MonikaP / Pixabay

Hluk je znásilněním duše

Ticho je v moderní době zvláštní nedosažitelná skutečnost. Jak je to s námi po právě prožité adventní době a v nastalé době vánoční? Mnohokrát jsem slyšel a bylo mi to také přáno: Trochu toho klidu a pohody k Vánocům. To je přece nesmysl. O Vánocích máme mnoho práce a starostí s tím, co ještě udělat, uvařit, uklidit, napéct...

Na internetu jsem našel recept na nemoc světa, a tím je ztišení. „Hluk nás obklopuje a útočí na nás. Hluk našich neustále aktivních měst, hluk automobilů, letadel, strojů venku i uvnitř našich domů. Vedle tohoto rámusu, který se nám vnucuje, existuje i hluk, který produkujeme sami nebo který si vybíráme. Takové je zvukové

pásno naší nejobyčejnější každodennosti. Aniž bychom si to uvědomovali, má tento hřmot často funkci, kterou si netroufáme přiznat: zamaskovat a utlumit jiný hluk, ten, který okupuje a zaplavuje naše nitro. Není podivné, kolik úsilí neustále vynakládáme na to, abychom potlačili Boží ticho? Hluk je znásilněním duše, zkárou nitra. Tento hluk bolestně odhalujeme, když se rozhodneme zastavit se a začít se modlit. I v našem vnitřním chrámu vládne velký lomoz. Moderní svět znásobil nejedovatější zvuky. V dnešním sekularizovaném, materialistickém a hédonistickém světě, kde jsou na denním pořádku války, bombardování a salvy ze samopalů, kde bují násilí a barbarství, kde útoky na lidskou

důstojnost, rodinu a život zasahují samotné bytí člověka, se úcta k tichu stala tou nejmenší z lidských starostí. Bůh se nicméně skrývá v tichu. Jak dnes v přetech-nizovaném a práci přeplněném světě najít ticho? Hluk unavuje, máme pocit, že se ticho stalo nedosažitelnou oázou. Kolik lidí je nuceno pracovat ve vravě, která v nich vyvolává úzkost a odlidštuje je? Postmoderní člověk bez hluku upadá do hluchého, trýznivého nepokoje. Je zvyklý na neustálou zvukovou kulisu, i když se mu z ní dělá zle. Bez hluku je člověk ztracený. Hluk mu dává pocit bezpečí, je jako droga, na níž člověk začal být závislý. Stává

Dokončení na str. 2

Pastýřský list biskupa Jana Vokála

Slova královéhradeckého biskupa Jana Vokála se četla při bohoslužbách v neděli 29. prosince.

Bratři a sestry v Kristu,

Vánoce jsou nejenom oslavou Ježíšova narození, ale i rodiny, do které přišel. Máme se Mu podobat ve všem, proto jsou nám za životní vzor dány i vztahy panující ve Svaté rodině. Nejde jen o to, jak vypadají navenek. Jsou to především vztahy postavené na plnění Boží vůle. Jedině to je přístup ke vztahům, který může naše rodiny zachránit a ozdravit.

Ozdraví-li se rodiny, ozdraví se i půda, ze které vyrostou rodiny příští, ale i duchovní povolání. A to druhé je hlavní důvod, proč Vám dnes, o svátku Svaté rodiny, píši. Církev i svět naléhavě potřebují křesťany, kteří vstupují do vztahu s Pánem. Vážím si a cením působení několika aktivních řeholních rodin v naší diecézi, jsem vděčný za jejich nenahraditelnou službu. Jsou však i ti, kteří

Mons. Jan Vokál. Foto: Kateřina Stejskalová / Člověk a víra

Dokončení ze str. 1

se uklidňujícím prostředkem, sedativem, injekcí morfinu, druhem snu, neurčitým sněním v bdělém stavu. Je však nebezpečným, iluzorním lékem, ďábelskou lží, která člověku umožňuje unikat konfrontaci s vlastní vnitřní prázdnotou. Probuzení musí být nutně kruté.“ Tento text pronesl kardinál Sarah, který pochází z africké Guineje, kde se v roce 1945 narodil, z vesnice, která ke katolické víře měla velmi, velmi daleko.

Kristus v jesličkách nabízí svou náruč. A říká nám: U mě poznáte, co to je pravé Boží ticho.

(redakčně upraveno, kráceno)

*P. Jiří Hájek
osobní arciděkan, výpomocný duchovní
Římskokatolická farnost Stříbro*

žijí v naprosté odevzdanosti, soustředění a tichu. Jsou to mniši a mnišky v klauzúře kontemplativních řádů. I když jsou od světa odděleni, nikdo z nich nežije sám pro sebe. Jejich společenství se stávají centrem modlitby, stálého hledání a rozpoznávání Boží vůle pro nás všechny.

V letošním roce jsem mohl blíže poznat život a spiritualitu Betlémských mnišek, tedy Mnišských rodin Betléma, zasvěcených Nanebevzetí Panny Marie a svatému Brunovi. Navštívil jsem dvě jejich komunity v Německu a v Rakousku a vnímal jsem, jak zdejší sestry neustále kontemplují Nejsvětější Trojici, čtou Písmo, uctívají Pannu Marii a rozpoznávají znamení Ducha Svatého. Žijí v ústraní, v tichu, ale i v sesterském společenství, jejich život provází neustálá modlitba, chvalozpěvy, slavení bohoslužeb a ma-

nuální práce, která neruší jejich soustředění. Prvním vzorem jejich povolání je Matka Boží. Řehole vznikla teprve před necelými 70 lety a dnes má po celém světě přes 30 klášterů se 700 členy.

Píši Vám proto, že já, pomocný biskup Josef, generální vikář i spousta dalších velmi toužíme po tom, aby komunita těchto sester přišla do naší diecéze. Ta by po dlouhé době dostala kontemplativní společenství, které jí dnes velmi chybí. Opravdu vnímám jako velikou bolest, že nám schází ona duchovní kotva v podobě komunity, která nás v ústraní „jistí“ svou stálou modlitbou a obětí.

Chci Vás konkrétně poprosit o dvě věci. Za prvé: o modlitbu za tento záměr. Často se mluví o potřebnosti přímluv za povolání kněžská, dnes Vás však také

SLOVO BISKUPA

Foto: Mishelved / Pixabay

Ze srdce Vám přeji, abyste se v nadcházejícím roce dokázali častěji zastavit, ztišit, otevřít se Božímu hlasu a nacházet stálou inspiraci ve vztazích Svaté rodiny, postavených na Boží vůli.

vyzývám, abyste se modlili za příchod těchto sester. A nejenom ze zahraničí. Za to, aby v křesťanských rodinách dívky znovu slyšely Boží hlas tak, jak tomu bývalo dříve, a dávaly Pánu svůj život jako dar. Zdá se, že řeholní způsob života je v dnešním světě ještě ohroženější než kněžství. Nedopustme prosím úpadek tohoto velikého Božího daru. Modleme se za jeho zachování a ukazujme dívkám ve svých rodinách krásu a bohatství řeholního života.

Za druhé se obracím zejména na dívky a mladé ženy. Nikdy se nebojte pokládat si otázku, zda i Vás Pán nevolá. Nechte hlučný svět, aby umlčel Jeho tichý, ale důrazný hlas! Pokud by některá z Vás toto povolání uslyšela nebo alespoň byla tou myšlenkou zneklidněna, může také navštívit například klášter Kinderalm

v Rakousku, kde Vás Betlémské mnišky rády přijmou. Pro bližší informace se můžete obrátit na sekretariát královéhradeckého biskupství, které Vám rádo pomůže návštěvu zprostředkovat. Prožití dny v tomto společenství modlitby uprostřed nádherné přírody pro Vás jistě budou velkým duchovním obohacením a pomohou Vám v rozlišování Boží vůle ve Vašem životě.

Bratři a sestry v Kristu, všem Vám ze srdce přeji, abyste se v nadcházejícím roce dokázali častěji zastavit, ztišit, otevřít se Božímu hlasu a nacházet stálou inspiraci ve vztazích Svaté rodiny, postavených na Boží vůli. K tomu Vám rád zehním od katedrály Svatého Ducha.

+ Jan Vokál
biskup královéhradecký

Veliký počet lidí na začátku občanského roku si dělá rozličná předsevzetí a plány: zlepším se v tom a v tom, naučím se to a to, budu se více věnovat svým dětem, s manželkou (nebo s manželem) budu lépe vycházet, budu cvičit, zhubnu... Většinou jsou to lidsky chvályhodné krátkodobé plány nebo předsevzetí, kde se jejich uskutečnění počítá na týdny nebo maximálně na měsíce, zřídka na roky. Je však důležité – z pohledu křesťana – aby byly „kompletní“, tedy aby z nich nevypadl Bůh, aby se týkaly i našeho vztahu s Bohem, to znamená náboženského života, aby byly dlouhodobými, aby se dotýkaly věčnosti a počítaly s ní jako s reálnou částí naší existence a života. Protože v oblasti krátkodobých, i když užitečných plánů, které mají krátký dosah, není většinou kam na popřední místo Boha umístit, v nejlepší případě najde tam místo jen jako pomocník pro naše plány týkající se tohoto života. Protože už není On na prvním místě, ale já jsem na prvním místě, já jsem ten nejdůležitější. On mi jen pomáhá. Ano. On i pomáhá, když se k němu obrátíme a poprosíme ho o to. Dávejme si ale pozor, abychom ho nezapojovali jen do uskutečňování našich osobních plánů, ale prosme Ho, jak se modlíme v modlitbě *Otče náš*, aby se uskutečňoval především Jeho plán, jeho vůle, i když se někdy navenek týká světských otázek, které jsme se odhodlali a chceme uskutečňovat. Protože na Něm záleží na prvním místě. To si máme stále připomínat, jak si to připomínala i svatá Terezie z Avily, když říkala „*Solo Dio Basta*“ (*Bůh sám stačí*), nebo jak to ve své knize připomíná svým samotným názvem *Bůh, nebo nic* kardinál Robert Sarah. Všechno ostatní není důležité. Když budeme tak konat, připravíme živnou půdu ve své duši pro ostatní svátosti a i pro Boží slovo, které pak přinese mnohonásobnou úrodu.

+Ladislav Hučko

Mons.ThDr. RNDr.
Ladislav Hučko, CSC,
apoštolský exarcha
řeckokatolické církve

INTERVIEW: KARDINÁL JOSEPH ZEN

I. července 2003 pochodovalo v Hongkongu okolo 500 000 lidí na protest proti zákazu podvratné činnosti, článku 23 Základního zákona. Až do letošního června, kdy se do ulic Hongkongu vydaly 2 miliony lidí, byl tehdejší protest největší politickou demonstrací po předání Hongkongu Číně.

Zeptal jsem se kardinála Josepha Zena, který byl v roce 2002 ustanoven biskupem Hongkongu, na jeho konkrétní roli v letošních protestech – podle odborníků na náboženství v Číně a Hongkongu byl jejich nejhlasitější mluvčí. Krátce promluvil o hlavních důvodech svého odporu (schopnost Pekingu prohlásit církev za protistátní organizaci) a své taktice (strategické spojenectví s rovněž protestujícím hnutím *Falun Gong*), ale nechtěl se zdržovat na zřejmém vrcholu svého politického a lidového vlivu v Hongkongu. Poté, co před hlavním pochodem vedl v modlitbě několik tisíc věřících ve Victoria Park, opustil scénu a strávil den v modlitbách. Byl znepokojený současnými protesty i svým zápolením s vatikánskou byrokracií.

Náš rozhovor se odehrál ráno po mši svaté v Salesiánském domě studií v Hongkongu. Jeden úslužný salesián mě uvítal u dveří a pozval na snídani do refektáře. Nad vchodem visely v rámečcích vybledlé fotografie papeže Benedikta a kardinála Zena – podobizny stávajícího vůdce diecéze kardinála Johna Hong Tona a papeže Františka visely na protější zdi naproti vchodu. Kardinál Zen dorazil o pár minut později, a zatímco jsem dojídal snídani, začal mluvit o současné situaci v Hongkongu.

Zen si v nynějším protestním hnutí všiml rozdílných postojů mezi studenty a starší generací, která nikterak překvapivě zdůrazňuje umírněnost a neagresivnější taktiky studentů. (Je třeba také dodat, že se náš rozhovor odehrál v půlce září, před pozdější eskalací ze strany policie, zahrnující také ostrou palbu a obléhání Polytechnické univerzity).

Pokud jde o to, na čí straně v generační propasti stojí, projevil solidaritu a obdiv k odvaze studentů, ale připomněl

Mons. Joseph Zen. Foto: wikimedia.org

také důležitost reflexe podobných chyb dřívějších sociálních hnutí v Hongkongu.

Zen mi řekl, že hongkongská i ústřední vláda v Pekingu jsou vynalézavé – takže se jim studenti musejí vyrovnat. Zdůraznil, že „přišel čas, aby se starší generace sjednotila s mladší“. Zúčastnil se největších červnových shromáždění, ale od té doby se na protestech podílel jen v podpůrné roli, jako jeden z pěti správců zodpovědných za rozsáhlý humanitární fond pomoci zraněným, zatčeným a stíhaným protestujícím a jejich rodinám. Jakožto oficiální kaplan často navštěvuje vězení a pokračuje v psaní na svém osobním blogu.

V tomto bodě jsem se kardinála Zena zeptal na jeho zapojení do záležitostí Vatikánu a Číny. Tajné dohody mezi Vatikánem a Čínou bylo dosaženo v září 2018.

Níže zveřejňuji plné znění této části naší konverzace, upravené z důvodu srozumitelnosti.

Nicholas Haggerty: Narodil jste se v Šanghaji. Byli Vaši rodiče katolíci?

Kardinál Joseph Zen: Ano. Byli první generací katolíků; já patřím k druhé generaci. Odešel jsem z Šanghaje v roce 1948, bylo mi 16 let.

NH: Kam jste šel? Šel jste přímo do Hongkongu, když Vám bylo 16?

KJZ: Přišel jsem sem, abych se stal salesiánem. Přímo do tohoto domu.

NH: Považujete se za Číňana?

KJZ: Jistě. Takže když se hovořilo o nezávislosti Hongkongu, řekl jsem: „Ne. Co tím myslíte?“ Oni říkají: „Ne-

chceme být spojení s Čínou. Čína nás nezajímá, my chceme Hongkong.“ Řekl jsem: „Ne, mně Čína zajímá. Patří ke mně. Chci ji zpátky z rukou komunistů. Nikdy nebudu spokojený jen jako občan Hongkongu. Ne, ne, jsem Číňan.“

NH: Která bitva Vám teď zabírá nejvíce času? Jste více znepokojen vývojem v církvi nebo Vás více zaměštnává Hongkong?

KJZ: Mnohem víc Čína. Celá církev v Číně.

Byl jsem jmenován biskupem Janem Pavlem II. Ale ve skutečnosti to nebylo jeho rozhodnutí. Bylo to rozhodnutí jeho spolupracovníka, kardinála Tomka – tehdejšího prefekta Kongregace pro evangelizaci národů.

Proč? Protože v té době, patnáct let před rokem 2000, byla v Číně nová otevřená politika. Kardinál Tomko se chtěl zapojit a pochází z Československa. Zná komunisty. Měl dlouhodobou zkušenost z Vatikánu. Byl to dobrý přítel Jana Pavla II. Vykonal velmi dobrou práci.

V té době neexistovala žádná komise pro Čínu, ale on začal se svoláváním tajných setkání. Tato setkání se konala jednou za rok, někdy i jednou za dva roky. Tomko mi řekl: „Připojte se k těmto setkáním. Zúčastněte se schůzek s vatikánským Státním sekretariátem a Kongregací pro evangelizaci národů – dvěma úřady, které mají na starost církve v Číně.“ Rozšířená setkání – pozvali také někoho z Hongkongu, Macaa a Taiwanu. Dva nebo tři odborníky, několik biskupů, pár lidí. Pět nebo šest zdejších lidí.

Tato tajná setkání byla velmi užitečná, protože Tomko mohl shromažďovat množství informací. Čína byla otevřená. Mnoho lidí navštívilo Čínu, přinesli zprávy. Mohli jsme zkoumat situaci, dávat rady, dokonce i navázat nějaký neoficiální kontakt s vládou.

Tomko byl velmi vyrovnaný muž. Začal jako zastávce tvrdé linie, aby bránil církve před pronásledováním. Pak jsme však přinesli zprávu, že v Číně, dokonce i v takzvané oficiální církvi, existuje mnoho dobrých lidí, kteří se v ní prostě právě nacházejí.

Takže Tomko zahájil velmi otevřenou politiku. Začal jako zastávce tvrdé linie,

Protesty v Hongkongu. Foto: wikimedia.org

Pokud jde o to, na čí straně v generační propasti stojí, projevil solidaritu a obdiv k odvaze studentů, ale připomněl také důležitost reflexe podobných chyb dřívějších sociálních hnutí v Hongkongu.

ale byl otevřený rozumu. A tak to šlo velmi dobře po všechna ta léta.

No, jak nejlépe to jen šlo.

Bylo nutné přijmout určitý kompromis, ale přesto zásadně trvat na tom, jaká je pravá pozice církve.

Svatý stolec legitimizoval několik nelegitimních biskupů. Proč? Protože to byli dobří lidé. Byli pod velmi tvrdým tlakem. A vláda se neodvážila vybrat ty nejhorší osoby. Takže to byli dobří lidé – možná bojácní, takže souhlasili s nezákonným vysvěcením. Ale pak požádali o prominutí, slíbili, že budou svou práci vykonávat dobře, a papež je legitimizoval.

A pak tu byli mladí lidé, kněží, které se vláda se rozhodla jmenovat biskupy. Opět jsou to dobří lidé, třebaže ne nutně nejlepší. A jsou také dost odvažní, aby požádali papeže o dovolení. Řekli: „Bez svolení papeže bychom vysvěcení nepřijali.“

Velmi odvážné. Po určitém prošetření byli schváleni.

NH: Co se změnilo?

KJZ: V církvi bohužel existuje zákon týkající se věkové hranice. Takže v 75 letech musel Tomko odejít do důchodu. Jeho nástupce nebyl dobrý. A nástupce jeho nástupce byl ještě horší.

Chci tím říct, že uvnitř Svatého stolce je jistá skupina. Tito lidé mají moc. Bývali u moci legitimně, protože se všichni těšili důvěře papeže. Jan Pavel II. však zavedl jiný přístup. Díky papeži a kardinálu Tomkovi už neměli tito lidé v rukou moc – na chvíli. Ale když Tomko odešel do důchodu a jeho nástupcem byl jmenován Crescenzo Sepe. Kongregace pro evangelizaci národů neudělala téměř nic. Prostě pokračovali v Tomkově strategii, ale ne v jejím skutečném duchu.

Jen pro představu: v roce 2000 bylo v Pekingu plánované vysvěcení 12 biskupů, ve stejný den, kdy papež v Římě světil 12 biskupů. Bylo to fiasko. Objevilo se jich jen pět. Ostatní odmítli být vysvěceni. Každopádně to byl jasný akt vzdoru. A tento nový prefekt velmi rychle legitimizoval téměř všechny z těchto pěti.

Vatikán. Foto: Michael Gordon / Flickr

Za papeže Benedikta udělal dvě důležité věci. Jednou z nich byl dopis pro církev v pevninské Číně před dvanácti lety.

Po Sepem přišel Ivan Dias. Papež Benedikt jmenoval Diase. Všichni si mysleli, že to byla skvělá volba, protože Dias je Ind, který dlouho pracoval pro Státní sekretariát. Byl nunciem ve dvou nebo třech zemích a v té době byl arcibiskupem Bombaje, největší diecéze. Takže povolal ho do Vatikánu, aby se stal prvním asijským prefektem kongregace, se zdálo jako velmi dobrá věc.

Pietro Parolin byl v té době podsekretářem. To znamená hlavním vyjednávačem. Neexistovala žádná komise, pouze člen Státního sekretariátu, vlastně podsekretář, navázal nějaký neoficiální kontakt s Čínou, podával zprávy, informoval o tajných setkáních. My jsme mohli radit atd.

Za papeže Benedikta udělal dvě důležité věci. Jednou z nich byl dopis pro církev v pevninské Číně před dvanácti lety. Skvělý dopis.

Potom papež zřídil komisi.

Tak jsem si jednoho dne postěžoval papeži: „Jmenoval jste mě kardinálem. Řekl jste, že Vám mám pomoci s církví

v Číně. Ale co mohu dělat? Nic! Nic.

Byl jsem velmi hrubý na Svatého otce, ale on byl příliš hodný, příliš laskavý. A tak jak dopis, tak zejména komise – komise nejenže hájila nesprávný překlad, ale i celý nesprávný výklad. Nesprávný výklad potom obíhal po celé Číně.

Ale co se odehrává teď?

V roce 2010 souhlasili Parolin a Dias s návrhem čínské strany. A tak každý začal říkat: „Bude dohoda, už brzy, už brzy.“ A najednou – hlasy ztichly.

Nemám žádný důkaz, ale věřím, že papež Benedikt řekl ne. Nemohl podepsat tu dohodu. A myslím si, že ta současná dohoda musí být přesně táž, kterou papež Benedikt odmítl podepsat.

NH: Vy jste tu dohodu neviděl, neukázali Vám ji?

KJZ: Ne! Ptám se Vás, jestli je to fér.

Jsem jeden ze dvou žijících čínských kardinálů a nemohu nahlédnout do té dohody, a to jsem byl v Římě třikrát.

NH: Jaký byl Váš vztah

s Františkem na začátku jeho pontifikátu? Byl vždycky napjatý?

KJZ: S papežem Františkem jsme měli osobně skvělé vztahy. Dokonce i teď. Začátkem letošního července jsem s papežem povečeřel.

Jsou tu tři věci. Tajná dohoda, která je tak tajná, že o ní nemůžete říct vůbec nic. Nevíme, co v ní stojí. Pak je tu legitimizace sedmi exkomunikovaných biskupů.

Vrátil jsem se do Říma. Potřetí. Jel jsem tam loni v lednu a v říjnu a letos v červnu. Poslal jsem dopis do papežské rezidence, v němž stálo: „Svatý otče, jsem zde v Římě. Rád bych věděl, kdo vypracoval ten dokument. Tu tzv. pastorační orientaci. Chci s ním pohovořit o tomto dokumentu ve Vaší přítomnosti. Jsem tady v Římě na čtyři dny, můžete mi zavolat kdykoli, ve dne v noci.“

Uplynul den a nic se nestalo. Poslal jsem tedy další list, tentokrát ale se všemi svými výhradami k tomu dokumentu. Napsal jsem: „Jsem stále zde a čekám.“ A tak další den někdo přišel a řekl: „Svatý otec vzkazuje, že cokoli máte na srdci, máte to říct Státnímu sekretáři, kardinálu Parolinovi.“

Poslední den jsem se šel modlit do nějaké baziliky a navštívit pár přátel, také kardinála Tomka – je mu 95, že?

NH: Stále se těší dobrému zdraví?

KJZ: (Kývá hlavou). Ale zdá se, že už není příliš aktivní. Vrátil jsem se do domu v pět hodin. Řekli mi: „Svatý otec Vás zve na večeři společně s kardinálem Parolinem.“

Šel jsem na večeři. Velmi prostá, jen my tři. Pomyslel jsem si, že večeře není správný čas na hádky, takže jsem byl během ní zdvořilý. Mluvil jsem tedy o Hongkongu a Parolin neřekl ani slovo. Nakonec jsem řekl: „Svatý otče, a co moje námítky k tomu dokumentu?“ On řekl: „Ach, já se na to podívám.“ A vyprovodil mě ke dveřím.

NH: Co chce Parolin?

KJZ: Jediné vysvětlení je, že jde o diplomatický úspěch.

Dokument říká: „Chcete-li sloužit otevřeně, musíte se zaregistrovat u vlády.“ A pak to musíte podepsat. Podepsat

Mons. Zen a papež František. Foto: asianews.it

bují ovládat všechno. Protože vědí, že to nemohou zničit, chtějí to ovládat. Očividně. Všechny církve. Chtějí je zničit všechny.

NH: Myslíte si, že existuje zásadní rozpor mezi otevřenou katolickou vírou v Číně a Čínou, která je ovládaná komunistickou stranou? Může existovat katolická církev v Číně s komunistickou stranou?

KJZ: Oni se velmi bojí toho, co se stalo v Polsku. Řekli to otevřeně. Když mě papež jmenoval kardinálem, pan Liu Bainian [poznámka NH: místopředseda CPCA] řekl: „Kdyby všichni biskupové v Číně byli jako kardinál Zen, bude to u nás jako v Polsku.“ Toho se bojí.

Nemohou to tolerovat. Víte, problém s tibetskými buddhisty a ujugurskými muslimy je dokonce ještě složitější, protože je spojený s rasou. A náš problém je, že jsme univerzální církev.

něco, kde se píše, že musíte podporovat nezávislou církev. To není dobré, vlastně o tomto problému stále diskutujeme. Tak jako tak: „Podepište.“

Když ho podepíšete, souhlasíte s členstvím v církvi pod vedením komunistické strany.

Nedávno jsem se dozvěděl, že Svatý otec na zpáteční cestě (už nevím odkud)

řekl: „Samozřejmě, že nechci vidět schizma. Ale neobávám se toho.“

NH: Jaká je podle Vás logika komunistické strany a její důvody, proč chce ovládat katolickou církev a řídit Vlastenecké sdružení čínských katolíků (CPCA)?

KJZ: Jistě, to je jejich systém. Potře-

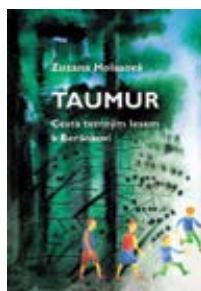
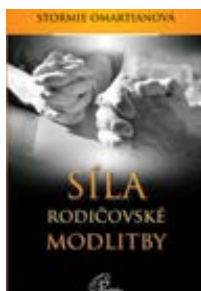

Nicholas Haggerty
newbloommag.net
Přeložila
Michaela Vošvrđová

Nicholas Haggerty
spisovatel, žije v Tchaj-peji

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Stormie Omartianová: Síla rodičovské modlitby

Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a svoláváme Boží moc v jejich prospěch.

Brož., 231 s., cena 235 Kč, 2. vydání

Zuzana Holasová: Taumur – Cesta temným lesem k Beránkovi

Dobrodružná cesta temným lesem od autorky známého románu pro děti *Popoupo* je rámována příběhy z dějin spásy, z nichž Taumur a Miria čerpají odvahu a naději.

Váz., 224 s., cena 295 Kč

ZDVOŘILOST – VLASTNOST CHARAKTERNÍHO ČLOVĚKA

Představujeme 28 vlastností (ctností), kterými je budován dobrý lidský charakter, jak je přednášel pro mladé v Univerzitním pastoračním centru v Bratislavě kněz P. Milan Bubák SVD.

Slovo zdvořilost má kořen ve slově dvůr. Tak je to i v angličtině a i v mnoha evropských jazycích: *courtesy* = zdvořilost; *court* = dvůr. Zdvořilý člověk se podle této etymologie chová způsobem, který patří princům. Dvorná, dvořící se láska (*courtly love*) je romantickou verzí sexuální lásky, a má svůj původ u francouzské šlechty 11. století. Brzy se básněmi a hudbou potulných muzikantů, nazývaných „trubadúři“ rozšířila i do sousedních zemí.

Knihy, které se nazývaly „knihy o zdvořilosti“ anebo o dvoření kolovaly mezi mladými lidmi a jejich cílem bylo učit etiketu zdvořilosti a dalším způsobům vhodného chování, které se od nich očekávalo na královských nebo šlechtických sídlech. Knihy pomohly zdvořilost pozvednout do neskutečně propracovaného umění, implementovaly dvornou, dvořící se lásku.

Zároveň však vzhledem k významu dvořící se lásky byly tu i nějaké dvojznačnosti, jak o tom svědčí příbuznost slova *courtesy* (zdvořilost) se slovem *courtesan* (kurtizána), v itaštině *cortesia* vs *Corteggiana*. Kurtizána byla vlastně dvorní prostitutka. Naopak však zkrácené slovo *courtesy* na *courtesy* znamená uklonit se, poklonu, což je gesto úcty a respektu.

Dvorná, dvořící se láska je ve všech aspektech krásně popsána v legendě Král Artuš a jeho rytíři od Kulatého stolu. Tragická láska Sira Lancelota k Lady Guinevere je archetypálním (zastaralým, starobylým) ztělesněním této formy romantické touhy, kde je žena velmi idealizovaná a jejíž přízeň muž vášnivě získává. Jak vidno i v případě Lancelota a Guinevery, jedním z nejméně ctěných hledisek takové lásky, vycházejících z velmi rozšířeného středověkého zvyku

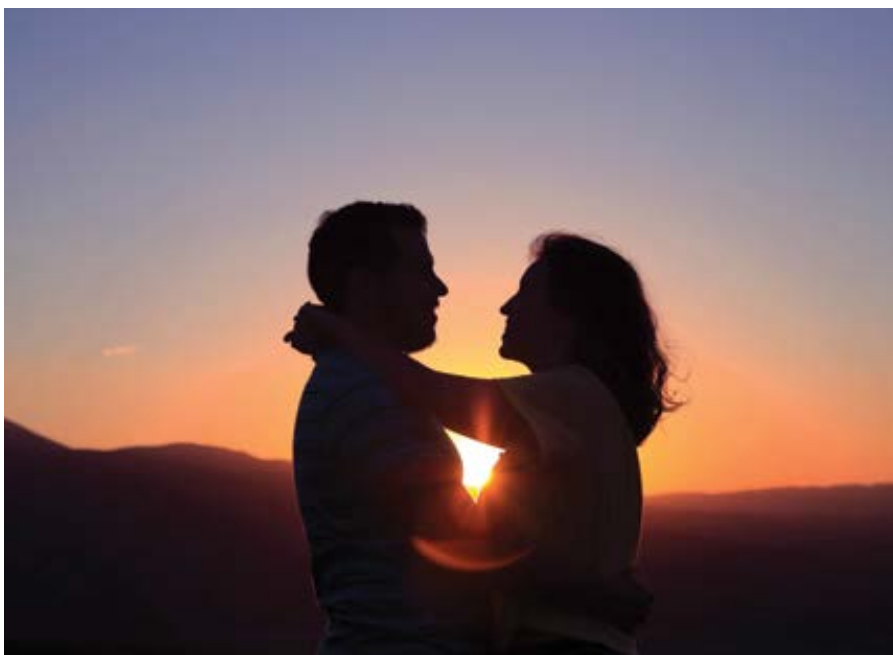

Foto: Oziel Gómez / Unsplash

Když se stane, že se setkají dva lidé, kteří v sobě zpozorují své vysněné obrazy, vznikne mezi nimi silné pouto a silná touha. Je to láska na první pohled.

manželství z vypočítavosti, byl aspekt tzv. racionalizace smilstva a cizoložství. Když muž ani žena neměli možnost výběru manželského partnera svobodně a podle citů, řešili záležitost jinak, a to jako „bokovku“.

Nad dvornou nebo mantickou láskou se velmi zamýšlí i psychologie. Někteří psychologové, např. Robert Johnson nebo John Sanford tuto lásku pokládají v určitém smyslu za útěk z reality. Říkají, že při romantické lásce se do sebe nezamilují dva skuteční lidé, ale dva vysněné obrazy. On má např. vysněný obraz „šípkové Růženky“ s ur-

čitými parametry a náhle najde ženu, která na první pohled tomuto obrazu i s jeho parametry odpovídá, ona má zase vysněný obraz „prince na bílém koni“ s podobnou dynamikou, a tak se celá její pozornost soustředí na nalezení muže, který by tomu obrazu odpovídal. Když se stane, že se náhodou setkají dva lidé, kteří v sobě zpozorují své vysněné obrazy, vznikne mezi nimi silné pouto a silná touha. Je to láska na první pohled a její průběh může být přímo bláznivý. Projevy jsou téměř neskutečné: začnou se idealizovat, přestanou žít v realitě, přestanou dokonce myslet na

sebe. Vzpomeňme na Romea a Julii od Shakespeara.

Taková láska zajisté nemá nic společného se skutečnou láskou, protože při té se do sebe zamilují skuteční lidé, se svými silnými stránkami i slabostmi a ne zidealizované obrazy. Avšak romantická láska, ač má daleko do reality, je přece přínosná. Z člověka vydoluje to nejlepší, co v něm je, a v tom druhém, ač nevidí celou realitu, přece vidí něco vznešeného. To, co v něm vidí tam skutečně je, i když nevyvážené druhou stránkou, která ukazuje i na negativa. Možná, na rozdíl od mnoha psychologů romantickou lásku zatracujících, bychom její kultivaci měli doporučovat, protože se může stát, že romantika a chování podle ní mohou člověku pomoci objevit v sobě to, o čem nevěděl. Neboť romantika ve skutečnosti není lež. I když není celou pravdou, částečnou je určitě. Je mnoho lidí, ke kterým byl přístup okolí (rodičů, spolužáků) přesně opačný: viděli a zdůrazňovali jen jejich negativní vlastnosti. V důsledku pak byli přesvědčeni, že v sobě nemají nic dobrého. Toto přesvědčení se může změnit v momentě, kdy se setkají se zdvořilým člověkem.

Zdvořilost do řehole

Takovými byli velcí světci, např. Matka Tereza či sv. František z Assisi. Ten byl např. do ideálu dvorné lásky a písní trubadúrů tak moc zamilovaný, že bychom klidně mohli říci, že na tom vybudoval svou řeholi. Do života převzal koncept zdvořilosti, tak jak byl znám v jeho době, a naplnil jej osvěžujícím významem, prozářeným křesťanskou láskou. Pro Františka se zdvořilost stala projevem úcty, kterou byl člověk připravený projevovat druhému. Se zvláštní oblibou uplatňoval František tuto ctnost hlavně vůči nejméně šťastným členům společnosti. Chudí, nemocní a zanedbaní byli pro Františka „bratry“. „Kdokoli za námi přijde“, řekl svým učedníkům, „ať je to přítel nebo nepřítel, zloděj nebo lhář, přijměte jej laskavě.“ Celé lidské pokolení, ba celé stvoření povýšil do šlechtického stavu, a pak s prakticky neúnavným zápalem začal každého oslovovat čestným titulem „bratr“, „sestra“. Chválil bratra Slunce a sestru Lunu (měsíc), bratra Větra a se-

Sv. František z Assisi. Foto: wikimedia.org

Pro Františka je zdvořilost radostný a úslužný hold pocty, který každý každému projevuje proto, že v něm poznává obraz a podobu Boha.

stru Vodu. Podle legendy „bratříčkové ptáční“ poslouchali jeho kázání na polní cestě nedaleko Bevagna tak zbožně, že si vyčítal, proč jim nezačal kázat již dříve. Nejdražší Dámou, které se tento galantní a rozjařený trubadúr rozhodl dvorit, byla sestra Chudoba. O tuto dámu usiloval celý život, a když umíral, žádal, aby jeho tělo svlékli donaha, položili na holou zem a posypali popelem na znamení, že jí zůstal věrný do konce života, ba i ve smrti.

František byl zdvořilý vůči celému Božímu stvoření, protože zdvořilost podle jeho názoru byla mladší sestrou lásky a vlastností Boží. „*La Cortesia é una delle proprietà di Dio!*“ („Zdvořilost je jednou z vlastností Boha!), nebo „Bůh sám, pro svou zdvořilost, dává své slunce i děšť spravedlivým i nespravedlivým.“

František převzal koncept zdvořilosti, jak ho zpívali trubadúři a posunul jej dál. Zdvořilosti dal ducha, který ji učinil velkou jako vesmír. František byl přesvěd-

čený, že královská hodnost a samo království není vyhrazené jen pro šlechtice; královská hodnost je základní charakteristikou každé věci, kterou stvořil Král Králů. Celé stvoření stálo před jeho tváří jako jeden královský dvůr. Slovo „dvůr“, které v latině znamenalo něco uzavřeného (*cors*, akuzativ *cortem*: ohrada pro ovce, ovčinec) František rozšířil: otevřel jej každému, i celému vesmíru. Pro něj dvůr nebyla uzavřená skutečnost. Nebyl to salónek, do kterého měli přístup jen někteří. Patřil tam každý člověk, každé zvíře, vlastně celý vesmír.

Pro Františka je zdvořilost radostný a úslužný hold pocty, který každý každému projevuje proto, že v něm poznává obraz a podobu Boha. Tato šlechtnost (lépe šlechtickost) je radikálně odlišná od šlechtnosti (šlechtickosti), kterou v sobě navzájem viděli příslušníci lidských královských dvorů. Krev, třída či privilegia dokonce ani ctnosti nedělají člověka šlechticem. Člověka šlechticem

Foto: Diego PH / Unsplash

Goethe přiznává této ctnosti podobnou úctu, když píše: „Na světě není jiná zdvořilost než ta, která spočívá na hlubokých morálních základech... Jde o zdvořilost srdce; ta je společnicí lásky.“

dělá jeho Stvořitel. František znovu přivedl na scénu myšlenku, že prvním zdrojem šlechtnosti (šlechtickosti) a jejím zdůvodněním je Bůh. Chování Boha ke všem lidem, kteří v sobě nesou jeho obraz, je chováním zdvořilým. Bůh je podle něho vzorem zdvořilého chování.

KOMENTÁŘ

František, jak vidno, si velmi vážil ctnosti zdvořilosti, chápané na nejvyšší úrovni. Bylo to velké novum, ač víme, že se rozdíl ve světě nezmenšily. Na scéně je však velký ideál, který je ve Františkově učení a osobním životě jasně definovaný. Goethe přiznává této ctnosti podobnou úctu, když píše: „Na světě není jiná zdvořilost než ta, která spočívá na hlubokých morálních základech... Jde o zdvořilost srdce; ta je společnicí lásky. Z ní se pak zdvořilost přenáší i do vnějšího chování.“ Z Goethova výroku vidíme, že zdvořilost není trik. Může se totiž stát, že lidé jsou zdvořilí jen navenek. V nitru to cítí ji-

nak. Dokonce se může stát i to, že v nitru někdo cítí vůči druhému člověku opovržení a nadřazenost, ale chová se k němu zdvořile. Takové chování je sice slušné, ale není to skutečná zdvořilost. Ta je projevem opravdového vnitřního postoje srdce: člověk si druhého váží, vidí v něm vznešenost a hodnotu, a podle toho se k němu i chová. Je to ono, co velice doporučoval a praktikoval sám Ježíš, když viděl značnou hodnotu v celnících a hříšnících. Miloval tyto lidi, protože v nich viděl velký potenciál a vnitřní krásu, která byla v dané chvíli sice pošlapaná, ale dala se znovu nastolit. Zatímco farižeje nazýval pokrytci, protože se chovali nadřazeně a povýšeně. Nebyli v lidech schopni vidět to, co v nich doopravdy bylo.

Zdvořilý člověk velice přitahuje. Pěkně to vyjadřuje Michel de Montaigne: „Zdvořilost je věda nejvyšší důležitosti. Je jako milost a krása v těle, které upoutají pozornost hned na první pohled.“

Zdvořilost je také to první, co na druhém postřehneme a co pak vede dál k hlubší intimitě a přátelství.“

Stačí úplně malá laskavost nebo nápohled celkem nepatrná pozornost a člověk skrze ni dá o sobě a svém charakteru vědět víc, než kdyby začal předvádět své schopnosti a úspěchy. Stejně i opak je pravdou: můžeme být kdovíjak talentovaní a úspěšní, když jsme nevášniví, nepozorní, arogantní a zaměřeni jen na sebe, nejsme ničím. Laskavost a pozornost, kterou prokazujeme druhým, dodává našemu charakteru šarm a půvab, které se mohou stát branou k pevným a trvalým přátelstvím. Navíc mohou do světa přinášet tak moc potřebnou srdečnost a duchaplnost.

„Nevím, v jakém pořadí je představit...“

Klavíristovi a komikovi Victorovi Borge-mu jednou během představení podali lístek, na kterém stálo: „Lauritz Melchior a Jean Hersholt jsou oba v první řadě.“ Borge reagoval diplomaticky a s úžasným šarmem. „Jen zřídka zvu velká jména na jeviště,“ říká obecenstvu, „ale v tomto případě, kdy oba hosté jsou starými přáteli a společníky Američanů dánského původu, udělám výjimku. Mám tu čest představit vám dva dánské umělce. Je mi líto, ale nevím, v jakém pořadí bych vám je měl představit,“ říká ve strachu, aby nebyl nezdvořilý k žádnému z nich, „proto se určitě nezmýlím, když řeknu, že Jeanovi Hersholtovi nebude vadit, když předstávím napřed Lauritze Melchiora.“

Náš současný svět, který je tak fascinován jen vnějším věcí, zdvořilost buď podceňuje, nebo váží-li si jí, pak jen asi jako nástroj byznysu. Vypadá to tak, že si posíláme zdvořilé vzkazy, děláme zdvořilostní návštěvy a zdvořilostní telefonáty, dáváme si zdvořilostní tituly, dopřáváme si zdvořilé zacházení. A to proto, abychom nepřišli o významné vztahy, zákaz-níky a partnery. Zdvořilostní průmysl je dnes živý a dobře se mu daří. Emerson, který jednou řekl, že „Život není až tak krátký, ale vždy je prostor pro zdvořilost!“, by se asi divil, kdyby žil v našem světě a viděl tolik povrchní a prázdné zdvořilosti, kterou si prokazujeme navzájem.

Foto: ambermb / Pixabay

Tak jako svatozář nemusí padnout daleko, aby se stala oprátkou, ani zdvořilost toho moc nepotřebuje, aby se stala jako kterákoli jiná ctnost neřestí.

Zdvořilost nebo obyčejná show?

V Anglii 19. století se zrodil termín „snob“. Snobi byli lidé, na kterých byly viditelné dva uvedené postoje zdvořilosti: podceňování nebo pragmatické využívání. Slovo pochází ze dvou latinských slov: *sine nobilitate*, což znamenalo „bez šlechtického původu“. Šlo o to, že v době průmyslové revoluce vzniklo mnoho zbohatlíků, kteří sice měli peníze a majetek, ale nebyli šlechtici. Avšak jako šlechta se začali chovat, což bylo na hony vzdáleno vystupování šlechty. Někdy bylo arogantní a chvástavé. Jindy bylo vysloveně pokrytecky podlézavě slušné; vlastně neupřímné. Jeho cílem bylo něco z toho vytlout. Takové projevy nevzbuzovaly důvěru a člověk, který je měl ve zvyku, byl pokládán za prázdňého. To není zdvořilost, to je obyčejná show. Tak jako svatozář nemusí padnout daleko, aby se stala oprátkou, ani zdvořilost toho moc nepotřebuje, aby se stala jako kterákoli jiná ctnost ne-

řestí. Zdvořilost nemusí být ničím jiným než prázdňým předstíráním a vulgárním předváděním pokrytectví. Zdvořilost je skutečnou ctností jen tehdy, kdy náš vnější projev je vyjádřením osobní hloubky. Když to, co dáváme najevo, také cítíme.

Skutečnou zdvořilost můžeme najít na těch nejméně pravděpodobných místech, daleko od dvora pradávňích králů i od dvora moderního světa byznysu či bohatství: „Pastýři, beru tě za slovo a důvěruji tvé upřímně mi nabízené zdvořilosti, která se často nachází spíš v nepatrných chatrčích s kouřícími rourami než v síních s gobelíny a na dvorech princů,“ říká básník John Milton.

Vidět v druhém Boha

Zdvořilost je paradoxní, ale nesmírně praktická ctnost. Zdvořilý člověk vychází z přesvědčení, že každý muž má vznešený původ a že každá žena je dáma a podle toho se k nim chová. Projeví se, že je

také vznešeným mužem a váženou dámou. Zdálo by se, že je nivní a neopodstatněné, co řeknu, ale je známé, že mnoho lidí se začne chovat vznešeně a slušně, jako pánové a dámy proto, že se s nimi také tak zachází. Ve zdvořilém chování druhého k nim zjistili, že jsou lidmi, kteří si zaslouží úctu a respekt.

Základem zdvořilosti je lidská důstojnost. Zdvořilost je náležitou reakcí na to, že člověk v jiném člověku objevil otisk Boha. Laskavost, jak říká kořen slova, je „vyjádření lásky“, vlastnosti, která vychází a vyzařuje z člověka, který je laskavý. Zdvořilost je uznáním této vlastnosti v druhých. V tomto smyslu je zdvořilost něco jako láska na první pohled. Je to okamžité vycítění šlechtnosti (*nobility*) a potom rozhodnutí chovat se takovým způsobem, který by byl konzistentní s tímto pocitem.

Pro Danteho tato nobilita vyzařuje z duší v ráji. V jeho „*Ráji*“ z *Božské komedie* si dva dominikáni, Dominik a Tomáš Akvinský vyměňují zdvořilé a radostné projevy pocty s dvěma františkány, Františkem a Bonaventurou. Tomáš Akvinský nejdříve chválí Františka za jeho velkou lásku k Paní Chudobě. Bonaventura nato vychválí Dominika za jeho další skutky. Zdvořilost, kterou si světci prokazují navzájem, je projevem atmosféry, která panuje mezi dušemi v ráji. Zdvořilost je ctnost božského původu a vlastní ji všichni, kteří mají účast na světle Božím. Závěr je jasný: nebe na zemi začne tehdy, až jeden v druhém objevíme božskou vznešenost a až na ni začneme reagovat vhodnou zdvořilostí.

Dalo by se o tobě říci, že jsi člověkem zdvořilosti? Umíš lidem okolo sebe projevovat svými gesty, že si jich vážíš?

Umíš dávat přednost starším, slabším, muž ženě, kde je to vhodné? Umíš být jemný, romantický, galantní?

Líbí se ti myšlenka Božího dvora, na kterém jsme všichni stejní?

Přeložila Sylva Bernardová

Zpracováno podle DeMarco, Donald. *The Heart of Virtue: Lessons from Life and Literature Illustrating the Beauty and Value of Moral Character*. San Francisco: Ignatius Press, 1996.

TRANSSEXUÁLNÍ MUŽI VYTLAČUJÍ ŽENY

Tenisová legenda Martina Navrátilová, jež otevřeně přiznává, že je lesbička, byla vyloučena z představenstva neziskové organizace *Athlete Ally*, která podporuje zapojení LGBT osob do sportu.

Navrátilová v úvodníku britského *Sunday Times* v únoru napsala, že je „neférové“ umožnit transženám – biologickým mužům, kteří si změnili svou genderovou identitu na ženskou – atletické soupeření s biologickými ženami.

„Dovolit mužům soupeřit se ženami, když si prostě změní jméno a vezmou hormony, je neférové – nehledě na to, že tito atleti třeba i sníží svou hmotnost,“ napsala dvaadesátiletá Navrátilová. „Pravidla pro trans atlety odměňují podvod a trestají nevinné.“ A dodala: „Je to šílenství a podvod. Velice ráda budu oslovovat transženu tak, jak se jí líbí, ale nerada bych s ní soupeřila.“

Reakce Athlete Ally byla rychlá a rozhodná

Nedávné komentáře Martiny Navrátilové o trans atletech jsou transfobní, zakládají se na chybném porozumění vědy a údajů a opakují nebezpečné mýty, které vedou k trvalým útokům na trans osoby prostřednictvím diskriminačních zákonů, nenávislných stereotypů a neúměrného násilí.

„Především je nutno říct, že transženy jsou ženy. Tečka.“ Uvádí se v prohlášení organizace. „Nevybraly si svou genderovou identitu, stejně jako si jiní nevybrali, že budou homosexuálové nebo že budou mít modré oči. Neexistuje žádný důkaz, že by průměrná transžena byla větší, silnější nebo rychlejší než průměrná cisgender žena, ale existuje důkaz, že když se u atletů sníží hladina testosteronu v důsledku hormonální substituční terapie, jejich výkonnost klesá.“ A to byl konec osmiletého působení Navrátilové v roli „ambasadorky“ pro podporu LGBT ve sportovním světě – podivný osud ženy, která veřejně přiznala svou

Foto: GREG KANTRA / Unsplash

Především je nutno říct, že transženy jsou ženy. Tečka.“ Uvádí se v prohlášení organizace. „Nevybraly si svou genderovou identitu, stejně jako si jiní nevybrali, že budou homosexuálové nebo že budou mít modré oči.

homosexualitu v roce 1981, v době, kdy přiznání homosexuální identity bylo stále ještě společensky riskantní dokonce i pro celebrity.

Všichni jsme věděli, jak to dopadne

Čtenáři nemusí schvalovat lesbický životní styl Navrátilové nebo její propagaci lesbiček, aby uznali absurditu tvrzení organizace *Athlete Ally* a transgenderové ideologie, kterou se snaží hájit. Je totiž drobný problém s prohlášením *Athlete Ally*, že „neexistuje žádný důkaz, že by průměrná transžena byla větší, silnější nebo rychlejší než průměrná cisgender žena“ – totiž hromada právě takových důkazů. 16. února, den předtím, než byl

zveřejněn úvodník Navrátilové, středoškolský junioři Terry Miller a Andraya Yearwood, biologičtí chlapci, kteří se identifikují jako transdívky, obsadili první a druhé místo ve sprintu na 55 metrů na otevřených halových mistrovstvích v Connecticutu. Yearwood, který skončil na druhém místě, byl téměř o čtvrt sekundy rychlejší než třetí Chelsea Mitchellová, biologická žena. Video ze sprintu ukazuje, že Miller a Yearwood jsou oba výrazně vyšší, mají silnější kosturu a větší svaly než jejich „cisgender“ soupeřky. Středoškolská juniorka Selina Souleová si postěžovala agentuře *Associated Press*: „Všichni jsme věděli, jak závod dopadne, ještě než odstartoval. Je to demoralizující.“ Rodiče ostatních dívek

si stěžovali ještě hlasitěji, ale bezvýsledně. Connecticut je jedním ze sedmnácti států (společně s Washingtonem, D. C.), které umožňují transgender atletům závodit bez omezení, aniž by podstoupili chirurgickou změnu pohlaví nebo brali ženské hormony, které by mohly zmenšit jejich svalovou hmotu.

Miller a Yearwood nejsou žádnou anomálií. V roce 2016 další transgender sprinter (biologický muž, identifikující se jako žena) Nattaphon Wangyot získal celostátní cenu na atletických závodech dívek na Aljašce. V roce 2018 Rachel McKinnon, transgender profesor filozofie na College of Charleston, získal první místo v cyklistickém závodě žen v kategorii 35–39 let na mistrovství Mezinárodní cyklistické unie. Fotografie ze závodu zobrazuje, jak se hromotluk McKinnon v cyklistických šortkách tyčí nad závodnicemi, které obsadily druhé a třetí místo. Transgender bojovník smíšených bojových umění Fallon Fox při zápase v roce 2014 rozbil své soupeřce Tamicce Brentsové lebku, čímž vyvrcholila jeho krátká kariéra pěti vítězství oproti jediné porážce. V roce 2012 se padesátiletá transšena Gabrielle Ludwig, vysoká přes 2 metry a vážící 100 kilogramů, stala členkou ženského basketbalového družstva poté, co se zapsala na univerzitu Santa Clara v Kalifornii. Jako muž bojovala v operaci Pouštní bouře a předtím, než si změnila rodný list odpovídající její ženské identitě, byla dvakrát vdaná a rozvedená. Její trenér

Foto: Matt Lee / Unsplash

Současná ideologie však vyžaduje, aby genderová identita byla považována za naprosto proměnlivou a za záležitost subjektivního pocitu, nikoli fyziologie.

řekl listu *Mercury News*, že bude „nejnebezpečnější hráčkou ve státě“ – což není nijak překvapivé tvrzení, jelikož Ludwig byla v průměru o 30 cm vyšší než ostatní hráčky v té době.

Žádná žena neuběhla míli pod 4 minuty

Transgender atletů, kteří jsou biologickými muži, ale identifikují se jako ženy, je mizivě malý počet (jako ostatně biologických mužů identifikujících se jako ženy

RC MONITOR JE ZASÍLÁN BEZPLATNĚ

Můžete si jej objednat na adrese Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha nebo na rcmonitor.cz. Zde se také můžete přihlásit k pravidelnému zasílání zpráv e-mailem.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

E-mail:

PSČ:

Počet výtisků:

Vydávání RC Monitoru je možné jedině díky zasílaným darům. Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Dary lze uplatnit pro snížení základu daně. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Foto: JillWellington / Pixabay

Ke skutečnému vytlačování žen v těchto dnech dochází ze strany jejich progresivistických kolegů.

obecně), ale jak naznačují výše uvedené příklady, když chtějí soutěžit, představují pro ženský sport zdrcující existenciální hrozbu. Je tomu tak proto, že samotná existence ženských sportů je založena – jak uznala Martina Navrátilová – na nyní silně politicky nekorektním postřehu, že obě pohlaví jsou od sebe radikálně fyzicky odlišná. Ženy nejen že jsou v průměru menší než průměrný muž, ale nemohou tak silně udeřit, zvedat tak velkou hmotnost nebo běžet tak rychle, vzhledem k tomu, že díky testosteronu vzniká vyšší hustota kostí a svalové hmoty (hladina testosteronu u zdravého mladého muže je asi desetkrát vyšší než u ženy, a dokonce i když biologický muž identifikující se jako žena bere hormony potlačující testosteron, struktura jeho kostí a svalů zůstává stejná). Žádná žena například ještě neuběhla jednu míli za čtyři minuty. První muž, který to dokázal, Roger Bannister, pokořil tuto hranici v roce 1954. Když na sportovišti soupeří biologičtí muži s biologickými ženami, pak biologické ženy téměř vždy prohrají.

Současná ideologie však vyžaduje, aby genderová identita byla považována za naprosto proměnlivou a za záležitost subjektivního pocitu, nikoli fyziologie.

„Transženy jsou ženy. Tečka.“ Tak zní vládnoucí étos. Je to étos silně propagovaný samotnými translidmi, z nichž někteří zastávají prominentní místa v organizacích LGBT (transžena, profesorka na Barnardově koleji Jennifer Finney Boylan, je nyní předsedkyní GLAAD, jedné z nejvýznamnějších organizací LGBT). Jedním ze současných projektů je stigmatizovat heterosexuální muže – a lesbičky –, kteří odmítají partnerský vztah nebo sexuální styk s transženami. Lesbičky a další progresivní ženy, které nesouhlasí, jsou označovány jako TERF – „*Trans-Exclusionary Radical Feminists*“.

Musí existovat pravidla

Jednou z hlavních iniciátorek vyloučení Navrátilové z představenstva *Athlete Ally* byla Rachel McKinnon. V prosinci 2018 Navrátilová napsala na Twitteru: „Nemůžete se prostě jen prohlásit za ženu a moci soutěžit se ženami. Musí existovat nějaká pravidla. Mít penis a soutěžit jako žena těmto pravidlům neodpovídá.“ McKinnon spustila na Twitteru palbu invektiv ohledně „transfobní“ rétoriky Navrátilové a poté, co vyšel její úvodník v *Sunday Times*, se nadávky ještě zdvojnásobily. Je cosi ironického na

tom, že celoživotní obhájkyni lesbiček vystřnadil z jejího vlastního hnutí biologický muž.

Opravdu znepokojující je však ochota heterosexuálních feministek se s tím ztotožnit. Typický postoj vypadá takto: „Když ti, kdo řídí sport, zastávají anachronické pojetí genderu, my jako společnost nezmůžeme, a proto my jako společnost se proti tomu musíme rázně postavit,“ napsala Emma Tumilty z *International Journal of Feminist Approaches to Bioethics*. Když si ženy stěžují, že je transženy poráží na běžecké trati, v cyklistice či ve smíšeném bojovém umění, standardní odpověď zní: Příště se musíš víc snažit. Časopis *Vice*, který popisoval devastaci těla Tamikky Brentsové způsobenou Fallonem Foxem, nazval Brentsovou „ufňukanou nickou“, která bude muset porážku „překonat“.

31. ledna nová demokratická poslankyně za stát Minnesota Ilhan Omarová napsala dopis americkému sdružení pro silový trojboj kvůli transgender voliči (kopii zaslala minnesotskému generálnímu prokurátorovi Keithu Ellisonovi kvůli prosazení práva podle antidiskriminačních zákonů), jenž požaduje, aby sdružení přestalo bránit biologickým mužům, kteří se identifikují jako ženy, v účasti na ženských soutěžích. Omarová nazvala myšlenku, že transženští atleti mají „přímou konkurenční výhodu“ nad biologickými ženami, „mýtem“, který není podporován „lékařskou vědou“.

Po celá desetiletí feministky peskují muže, že se snaží „vymazat“ ženy – z dějin, ze společnosti, z politického života. Ale ke skutečnému vytlačování žen v těchto dnech dochází ze strany jejich progresivistických kolegů. Upírají jim jejich jednoznačně ženské sporty, jejich jednoznačně ženská těla a nakonec i jejich jednoznačně ženskou identitu.

Charlotte Allen
First Things
Přeložil Pavel Štíčka

Charlotte Allen
spisovatelka, publicistka

BREXIT

Na otázku, zda chudí a obyčejní lidé mají vládnout, říká hromovým hlasem ano. (G. K. Chesterton)

Foto: Christoph Scholz / Flickr

V Anglii po 45 letech unijní vlády modernizátorů zvítězila restaurace, čili patriotismus, zdravý rozum a obnova národní nezávislosti. Vyhrála také proto, že se část politické elity sklonila před nevolí lidu, který už delší dobu s novými pořádky hluboce nesouhlasil. S pokorou (téměř křesťanskou) uznala, že v politice nemá žádný člověk patent na rozum. Prostí lidé jsou totiž zdravě konzervativní a snášenliví a nedělejme z nich chrapouny. Instinktivně obhajují základní věci života, svůj domov, tradici, demokracii, bezpečnost a řád, důvěru mezi našinci. Celá desetiletí museli poslouchat moralistická kázání politiků, že muži utlačují ženy, manželství a erotika nejsou dané, lze měnit pohlaví a děti nemusí poslouchat rodiče. Tváří v tvář tragické zkušenosti poslouchali, že je importovaný islám náboženství míru, imigrace vytváří lepší multikulturní společnost a láska k vlasti je dávno překonaná. Jejich vlastní politici je uráželi, zejména obviněním z xenofobie a rasismu. Hlasová-

ním pro brexit odmítli nejen podřízenost Evropské unii, ale především světonázor anglické oligarchie. Jsem zvědav, jak se teď bude měnit. Ideologie politické korektnosti a budovatelský program byrokratického projektu integrované Evropy, lidských práv a nemilosrdného světa bez hranic má na našem kontinentě mnoho idealistických zastánců. Odchod nejvýznamnějšího státu z EU možná vývoj pozitivně ovlivní, ale nedělám si iluzi, že se unijní jakobínská elita hned tak změní, europolitici se chytanou za nos a uznají nadřazenost lidu a národního státu, o židovskokřesťanských hodnotách ani nemluvě. Nám totiž vládnou blázni. Nová komisařka vyhlásila nový utopický program – Evropu bez uhlíku. Každý rozumný člověk ví, že je to nesmysl, většinu světa omezení emisí kyslíčnicku uhlíkatého nezajímá, a nelze toho dosáhnout ani za cenu drastické chudoby. Modleme se, aby příklad demokratické restaurace Anglie zabránil Evropě, aby se znovu zmítala mezi revolucí a kontrarevolucí.

TRADICE OTCŮ

**Z traktátu roudnického převora
Petra Klarifikátora:
Modlitba k Panně Marii
za jednotu Církve**

K tobě ať se obrací má modlitba, blažená Panno, neboť tvůj sladký hlas nedoléhá ani tak k lidskému sluchu, jako spíše k srdci Miláčkovu. K tobě volám, mocná vládkyně světa, Matko Boží, požehnaná rodičko Života, prostřednice lidského pokolení, přímiluvkyně hříšníků.

Pospěš na pomoc, ať nejsme rozchváčeni, ať nejsme zničeni, ať se nerozštěpíme. Povstaň, buď k nám dobrotivá, povstaň, buď k nám milostivá, povstaň, my sami nemůžeme povstat pod tíhou svých hříchů, abychom ukázali svou bídu.

Povstaň, přítelkyně, těšitelko ubohých a opuštěných a přítelkyně hříšníků, svazkem pokoje spoj znesvářené, vždyť v tobě se spojily v podivuhodnou jednotu tak rozdílné přirozenosti tvého Syna. Spoj protiklady tak rozdílných chtění, záměrů, citů a názorů pevným poutem opravdové a dokonalé lásky. Přijď nám na pomoc! My sami nechceme, ba ani nemůžeme přijít, protože nám brání tížadost, lakota, marnivost a vášeň. Přijď tedy ty k nám!

Kéž tvé neporušené panenství vyrovná vinu naší porušenosti, a tvá pravá, Bohu milá pokora naší nadutou domýšlivost; kéž tvá všem široce rozevřená láska přikryje ubohost našeho sobectví a tvá neposkvrněná čistota kéž zahladí skvrnu našeho rozštěpení, které jsme způsobili všemi těmito proviněními. Co si sami nezasloužíme, ať nám dá Bůh na tvou slavnou přímiluvu.

Alexandr Tomský

Alexandr Tomský
publicista, politolog a nakladatel

MEMENTO

Veřejnost, která potkává platformu *Netflix* nebo jednoduše zaznamenala nový filmový počín, zhusta hovoří o filmu *Dva papežové*. Někteří hovoří o ne příliš podařeném snímku, a to jak technicky filmově, tak i co do samotného námětu a jeho provedení, další jsou pohoršeni z vykreslení charakteru postav papežů Benedikta XVI. a Františka. Pomocný biskup arcidiecéze Los Angeles Robert Barron se ve své recenzi vyjádřil trefně: „Ty nejlepší části filmu představuje retrospektivní ohlédnutí za dřívějšími etapami života Jorgeho Bergoglia – scény vrhající značné světlo na duševní a duchovní rozvoj budoucího papeže. Mimořádně dojemný je výjev ze silného setkání se zpovědníkem umírajícím na rakovinu. Nekompromisní zobrazení toho, jak Bergoglio během argentinské ‚špinavé války‘ jedná se dvěma jezuitskými kněžími podřízenými jeho autoritě, zase oklikou vysvětluje jeho odhodlání věnovat se chudým a žít prostě. Podle mého skromného názoru by film nesmírně vylepšilo, kdyby se podobného zacházení dostalo také Josephu Ratzingerovi. Kdybychom třeba v retrospektivě zahlédli šestnáctiletého chlapce z přísně protinacistické rodiny, který je v době umírající Třetí říše přinucen sloužit v armádě, lépe bychom pochopili, s jak hlubokým podezřením Ratzinger přistupuje k sekularistickým a totalitním utopiím i ke kultu osobnosti. Kdybychom se mohli ohlédnout za mladým knězem, který slouží jako peritus kardinála Fringse a při II. vatikánském koncilu vede liberální frakci celý dychtivý, že se tak církev zbaví předkoncilního konzervatismu, lépe bychom pochopili, že nebyl žádným prostoduchým strážcem stávajícího stavu věcí. Kdybychom mohli vidět tübingského profesora pohoršeného pokoncilním extremismem vylévajícím s vaničkou i dítě teologie,

Anthony Hopkins a Jonathan Pryce ve filmu „Dva papežové“ / Papež Benedikt XVI. a kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ ve Vatikánu v roce 2007. Foto: slate.com

třeba bychom porozuměli tomu, proč je tak opatrný vůči programům usilujícím o změnu jen kvůli změně.“

Přejdeme-li na vážnější notu, podrobně naší pozornost rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. V minulosti týraná žena má právo zůstat bydlet v nadměrném bytě se třemi ložnicemi, který nemůže platit, pokud tam zůstat chce, zatímco ženu s těžce invalidní nevidomou dcerou na vozíku mohou úřady z takového bytu vystěhovat. To je výsledek stížnosti dvou Britek a rozhodnutí soudu v případě J.D. a A. versus Velká Británie. Dvě dámy se ocitly v těžké životní zkoušce, obě bydlí v sociálním bydlení a dle tabulek mají obě o ložnici navíc. Každá z dam má jedno dítě, paní A. zdravého syna, paní J.D. těžce postiženou dceru, imobilní na vozíčku a slepou. Jejich bydlení si přizpůsobily tak, aby bylo vhodné pro bezbariérový provoz. V rámci úspor britská vláda před 7 lety snížila

podporu na bydlení pro paní J.D. o 14%. Tuto částku paní J. D. však není schopná platit a požádala tedy o dodatečnou sociální dávku na bydlení. Paní A. žije v bytě podobného typu již 25 let. Měla před lety vztah s mužem, který se na ní dopustil domácího násilí, proto paní A. zařadila vláda do speciálního programu pro ochranu obětí tohoto typu agrese. Také tato dáma má potíže uhradit náklady na bydlení po snížení sociální dávky o 14%. Obě dámy se obrátily o totožnou formu pomoci a podpory. Soud uznal, že paní J.D. s postiženou dcerou lze vystěhovat, zatímco paní A. nikoliv. Odůvodněním se staly principy Istanbulské úmluvy, kde se hierarchicky nadřadila práva ženy, zařazené do programu pro ochranu před domácím násilím, nad práva matky, která se roky stará o těžce nemocnou a na ní plně závislou dceru. Mělo by se nám to stát mementem.

–zd–